

og for sig, men man kan ikke saaledes betragte Sagen alene fra det Standpunkt, man maa ogsaa se den fra andre, og navnlig maa man se hen til, hvad Virkning det har i sin Helhed, s. G. for Transithandelen og Handelen i det Hele taget, om der hviler en Afgift eller Ifke-Afgift af denne Slags paa Skibet, thi ligesaa sandt som det er, at naar Konkurrenterne ere stillede lige, har den ene ikke noget Fortrin for den anden, ligesaa sandt er det alligevel, at disse Konkurrenter allesammen kunne gaa til Grunde, hvis de i det Hele blive stillede for slet. Smidlertid, jeg tager denne Bemærkning til Indtægt, jeg skal bruge den et andet Sted og ogsaa komme nærmere tilbage til den. Dernæst siges der: „Det var nu Skibsartens Interesse i Spørgsmaalet, men saa Handelsens? Hersker der nogen Tvivl om, at den Handel, der besørger Vare- og Produktionsætningen mellem Ind- og Udlandet (den rent indenlandste kan der her gaaes ses bort fra) — det er jeg ikke entig i — lægger alle paa-løbende Udgifter paa den Vare, der omsættes, og at den Forhøielse som Varetansportudgifterne paa Grund af Skibsafgiften undergaar, ligesaa vel lægges til Vareprisen som den øvrige Fragt, som Tolden og som alle øvrige Udgifter?“ Ja, det er fuldstændig rigtigt; men det berører altsaa egentlig kun den indenlandste Trafik. Der lægger man naturligvis Alting til, og derefter kan man saa beregne sin Pris. Det er givet; men det har Intet at gjøre med Transithandelen. Nu kommer det ærede Udvalg ogsaa i en vis Modsigelse med sig selv, naar det siger dette; thi kort efter taler det om Konsumenterne og anstiller en lang Undersøgelse om, hvorvidt virkelig Konsumenterne ville faae nogen Gavn af, at Skibsafgiften bliver hævet, og det kommer da til det Resultat, at Konsumenterne ikke ville faae nogen Fordel deraf, idet Skibsafgiften, fordelt paa de forskellige Artikler og fordelt pr. Individ, vil udgjøre saa Lidt, at Konsumenterne slet ikke komme til at betale den, fordi de Handlende ikke ville være istand til at beregne disse smaa Differencer i deres Priser. Deri forekommer der mig at være en stor Modsigelse med, hvad jeg sidst oplæste, thi det ene Sted hedder det, at Kjøbmanden lægger Alt til, kalkulerer derefter sin Pris, faar sin Betaling og taber Intet, og paa det andet Sted staar der, at Beløbet er saa aldeles forsvindende, at Kjøbmanden ikke engang kan beregne det; men hvem i Alverden kommer da til at betale Afgiften? Nogen maa der dog være, som betaler den. I Virkeligheden er det de Følk, der handle, og jeg spørger da, om det er en retfærdig Bestatning, at de

Følk, der handle med en Artikel, skulle til Gavn for alle Konsumenterne lide et ikke ubetydeligt Tab. Jeg skal ikke gaa ud fra, at Tabet udgjør alle de 800,000 Kr.; men lad det være 4—500,000 Kr.; jeg tror ikke, at det er en retfærdig Maade at beskaffe paa. Det ærede Udvalgs Flertal kommer jo saa til at tale om Producenterne, og det er fuldstændig rigtigt. Det udtaler da fuldstændig klart og tydeligt, at, naar man kommer ind paa det Gebet, maa det erkjendes, at Afgiften er en Udgift, som kommer til at hvile paa Landets Udførselsprodukter, det vil naturligvis sige, forsaavidt de gaa ad Søveien. Men naar det ærede Flertal erkjender det, saa synes jeg, at det ogsaa maa være paa min Side og sige, at det er en uretfærdig Afgift, der svares. Men hvad have de Herrer at sige deraf? Ja, de ender med at sige: „Men om en Medsættelse eller Ophævelse af den — nemlig Skibsafgiften — alligevel vil bringe saameget som en eneste Dre mere i Landmandens Lomme, staar ialtsald for Flertallet som et aabent Spørgsmaal. Ja, der er saameget, der staar som et aabent Spørgsmaal i Verden; men man argumenterer ikke og man beviser Intet ved at sige, at Noget staar hen. Det er et Faktum, at disse Varer komme til at bære Afgiften, og naar det sker, kan man ikke sige noget Saadant, som denne Betænkning ender med, thi den siger jo i Grunden, naar vi skulle tale rent ud, det Samme som: Lad os se, om vi kunne faae Noget ud af den Historie; de Herrer Skibsrederne ville nok vide at indrette sig saaledes, at de putte Fordelen i deres Lomme, og at vi Intet faae i vor Lomme. — Der er derhos et andet og meget væsentligt Spørgsmaal, nemlig angaaende Transithandelen. Det ærede Flertal af Udvalget siger: Ja, det er et Spørgsmaal, der maa overveies; men det kommer til det Resultat, at det har Intet at sige, thi de Konkurrenter, som Danmark nærmest skulde frygte i Transithandelen, ere dets Nabolande, navnlig Sverig. Dette er imidlertid en fuldstændig forkert Anskuelse. Vi have aldeles ikke nogen Konkurrence med Sverig med Hensyn til Transithandelen. Vi have endnu nogen Transithandel, og jeg vil haabe, at vi skulle kunne faae Noget mere, naagt jeg ikke hører til dem, som tro paa, at vi kunne faae nogen overordentlig stor Transithandel; men Sverig har i Virkeligheden ingen Transithandel. Vor Stilling er saaledes, at vi have nogen Transithandel til Sverig, og den skulle vi se at holde paa, men vi skulle ikke jage den bort ved urimelige Afgifter. Der er endnu et andet Exempel, jeg skal tillade mig at fremhæve. Der er jo netop nu